

Sygn. akt I C 4525/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2018r. w K.

sprawy z powództwa **(...) S.A. z/s w B. (KRS (...))**

przeciwko pozwanemu **M. W. (PESEL (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) S.A. z/s w B. kwotę 3.732,40zł (trzy tysiące siedemset trzydzieści dwa złote 40/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 23 września 2017r. do dnia zapłaty,
2. nakazuje pobrać od powoda (...) S.A. z/s w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 47,00zł. (czterdzieści siedem złotych 00/100) tytułem części nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu,
3. zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) S.A. z/s w B. kwotę 1.017,00zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00zł (dziewięćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 4525/17

UZASADNIENIE

W dniu 18 października 2017r. powód (...) S.A. z/s w B. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego M. W. kwoty 3.732,40zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 23 września 2017r. oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwany poprzez podpisanie weksla w dniu 25 kwietnia 2015r. zobowiązał się w dniu 22 września 2017r. do zapłaty kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 3.732,40zł.

W dniu 23 sierpnia 2017r. powód wezwał pozwanego do wykupu weksla. Pozwany nie dokonał żadnej wpłaty.

Na rozprawie w dniu 2 lutego 2018r. pozwany uznał powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 24 kwietnia 2017r. pozwany M. W. zawarł z powodem z (...) S.A. z/s w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

W ramach przedmiotowej umowy (...) S.A. z/s w B. przyznał pozwanemu do korzystania kwotę pieniężną w wysokości 2.000,00zł.

Zabezpieczeniem spłaty pożyczki był weksel in blanco.

Pozwany nie wykonał postanowień łączącego strony kontraktu i posiadał wobec (...) S.A. z/s w B. zaległości.

W dniu 23 sierpnia 2017r. powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki i wezwał do wykupienia weksla w terminie 30 dni.

Powód wypełnił weksel na kwotę 3.732,40zł płatną w dniu 22 września 2017r.

(weksel k. 6, wypowiedzenie umowy pożyczki k. 7, umowa pożyczki k. 16-22, 30-34, karta klienta k. 37, okoliczność bezsporna co do wysokości dokonanych przez pozwanego wpłat)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Wobec uznania przez pozwanego podstawy faktycznej i prawnej oraz zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia objętego żądaniem pozwu, Sąd uznał wyartykułowany przez stronę powodową i poparty dokumentarnie stan faktyczny w zakresie źródła i wysokości należności za niesporny.

Skutkiem uznania powództwa jest bowiem pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności objętych uznaniem.

Następnie dokonano oceny zachowań procesowych pozwanego przez pryzmat art. 213 § 2 kpc uznając, iż nie są one sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego oraz nie zmierzają do obejścia prawa. Uznanie żądania pozwu przez pozwanego było jednoznaczne, stanowcze, kategoryczne i bezwarunkowe oraz nie nasuwało żadnych wątpliwości, a ponadto nastąpiło przy pierwszej czynności procesowej dokonanej przez pozwanego podjętej po prawidłowym doręczeniu pozwu.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda oraz pozwanego wiązała ważna i skuteczna umowa pożyczki w rozumieniu art. 720 i n. kc.

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określili prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanemu umówione świadczenie, natomiast pozwany w sposób nienależyty wykonał zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez nie kontynuowanie spłaty należności wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego.

Po stronie pozwanego powstała odpowiedzialność kontraktową i obowiązek naprawienia szkody albowiem pozwany uchybił swoim obowiązkom (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, obciążając nimi w całości pozwanego, orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 i 3 kpc i w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.), art. 19 ust. 4 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2018.300 – j.t.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016.1827 – j.t. ze zm.).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono, na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 kpc.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.